

Sygn. akt V CSK 230/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner (sprawozdawca)

SSN Grzegorz Misiurek

Protokolant Ewa Zawisza

w sprawie z powództwa B. Sp. z o.o. w B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej w dniu 20 lutego 2018 r.,
skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 21 grudnia 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego
rozpoznania Sądowi Okręgowemu w B. wraz z rozstrzygnięciem o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W wyniku rozpoznania powództwa B. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B., Sąd Rejonowy w B. wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2013 r. uwzględnił powództwo w całości i w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. o uzgodnienie treści pięciu ksiąg wieczystych z

rzeczywistym stanem prawnym, nakazał wykreślić w działach czwartych (IV) tych ksiąg hipoteki przymusowe na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (dalej jako ZUS) w kwocie 1 723 165,40 złotych. W uzasadnieniu podał, że na podstawie umowy sprzedaży z dnia 19 stycznia 2012 r. powód nabył od M. S.A. w T. nieruchomości lokalowe, z których każda była obciążona hipoteką przymusową zwykłą na łączną kwotę 1 723 165,40 złotych na rzecz ZUS. Hipoteki te powstały na podstawie art. 26 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jedn. tekst Dz. U. z 2017 r., poz. 1178, dalej jako u.s.u.s.) w celu zabezpieczenia wierzytelności ZUS na wskazaną kwotę z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne wobec Zakładu Produkcyjnego B. sp. z o.o. w B., jednego z poprzednich właścicieli wspomnianych nieruchomości. Spółka z o.o. B. została wykreślona z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego (KRS) w dniu 29 marca 2012 r. w wyniku przeprowadzenia postępowania upadłościowego obejmującego likwidację jej majątku. Pozwany ZUS zgłosił swoje wierzytelności do masy upadłości, lecz nie uzyskał ich zaspokojenia. Według Sądu Rejonowego hipoteka zabezpieczająca wskazane wierzytelności wygasła ze względu na wygaśnięcie tych wierzytelności, co wyniknęło z zasady akcesoryjności hipoteki (art. 79 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece, jedn. tekst Dz. U. z 2017 r., poz. 1007, dalej jako u.k.w.h.). W rozpoznawanej sprawie powód jest dłużnikiem rzeczowym wobec nabycia nieruchomości obciążonych hipoteką przymusową, natomiast dłużnik osobisty, którym była B. Sp. z o.o. została wykreślona z rejestru w KRS, nie mając żadnego następcy prawnego, który by przejął jej prawa i obowiązki. Skoro przez brak dłużnika osobistego nastąpiło wygaśnięcie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką, to wygasły zabezpieczające te wierzytelności hipoteki przymusowe, a to skutkowało wystąpieniem niezgodności stanu ujawnionego w księgach wieczystych nieruchomości z rzeczywistym stanem prawnym (art. 10 u.k.w.h.) i stanowiło o zasadności powództwa.

Stanowisko Sądu pierwszej instancji podzielił Sąd Okręgowy w B. i wyrokiem z dnia 23 października 2014 r. oddalił apelację pozwanego, nie podzielając jego zarzutów co do naruszenia w wyroku Sądu pierwszej instancji art. 65 ust. 1 i art. 94 u.k.w.h. Opowiedział się za przeważającym stanowiskiem orzecznictwa odnośnie do zastosowania w tego typu sprawie zasady akcesoryjności hipoteki, jednocześnie

krytycznie odnosząc się do odmiennego poglądu, wyrażonego w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2012 r., IV CSK 369/11 (nie publ.).

W wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej pozwanego, Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 17 grudnia 2015 r., V CSK 228/15 uchylił wyrok Sądu Okręgowego i przekazał mu sprawę do ponownego rozpoznania. Uzasadnił to oceną sprawy z punktu widzenia art. 94 u.k.w.h., to znaczy zbadaniem, czy wierzytelność z tytułu niezapłaconych składek na ubezpieczenie społeczne wygasa wraz z ustaniem bytu prawnego Spółki B. Stwierdził, że zgodnie z art. 31 u.s.u.s. do należności z tytułu tych składek stosuje się odpowiednio art. 59 § 1 pkt 1, 3, 4, 8 i 9 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (jedn. tekst Dz. U. z 2017 r., poz. 201 ze zm., dalej jako o.p.). Zgodnie z tymi przepisami zobowiązanie do zapłaty składek na ubezpieczenie społeczne wygasa w całości lub w części wskutek wyczerpującego wyliczenia ustawowego: zapłaty, potrącenia, zaliczenia nadpłaty lub zaliczenia zwrotu składek, umorzenia zaległości, przedawnienia. Ze względu na to, że zobowiązanie składkowe nie wygasa wskutek śmierci osoby fizycznej albo ustania istnienia osoby prawnej lub innego podmiotu zobowiązanego do zapłaty składek, Sąd Najwyższy, z powołaniem się na dotychczasowe orzecznictwo uznał za błędny pogląd drugiej instancji, że zobowiązanie dotyczące składek na ubezpieczenie społeczne wygasa również wtedy, gdy wynika to z ogólnych zasad określających jego istotę, a skoro likwidacja spółki z o.o. prowadzi do utraty przez nią podmiotowości prawnej bez sukcesji po stronie zobowiązań, to jej zobowiązania składkowe wygasają. Tak więc wykreślenie spółki B. z KRS nie spowodowało wygaśnięcia jej zobowiązań, a tym samym nie została spełniona przesłanka wygaśnięcia wierzytelności zabezpieczonej hipoteką (art. 94 u.k.w.h.). Sąd Najwyższy uwzględnił to, że u.s.u.s. przewiduje sytuację, w której zobowiązany z tytułu należności składkowych może być tylko dłużnik rzeczowy nie będący dłużnikiem osobistym. W uzasadnieniu wyroku stwierdzono, że do hipoteki zabezpieczającej należność z tytułu składek nie ma zastosowania art. 77 u.k.w.h. ze względu na przepisy szczególne, a zgodnie z art. 24 ust. 5 u.s.u.s. nie ulegają przedawnieniu należności z tytułu składek zabezpieczonych hipoteką lub zastawem, jednakże po upływie terminu przedawnienia należności te można egzekwować tylko

z przedmiotu hipoteki lub zastawu, do wysokości zaległych składek i odsetek liczonych od dnia przedawnienia.

W wyniku powtórnego rozpoznania apelacji Sąd Okręgowy w B. wydał dnia 21 grudnia 2016 r. wyrok, w którym uznał apelację pozwanego za zasadną i zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 29 sierpnia 2013 r. w ten sposób, że oddalił powództwo w przedmiocie uzgodnienia treści wskazanych w zaskarżonym wyroku ksiąg wieczystych z rzeczywistym stanem prawnym. W uzasadnieniu podniósł, że stosując się do art. 6 k.c. powód powinien był wykazać, że treść księgi wieczystej jest niezgodna ze stanem prawnym. Na obecnym etapie rozpoznawania sprawy winien był przedstawić decyzję pozwanego o umorzeniu składek, jednak spotkał się z odmową w decyzji ZUS z dnia 19 kwietnia 2016 r. i w toku postępowania nie przedstawił decyzji lub orzeczenia, z którego wynikałoby umorzenie składek zabezpieczonych hipoteką. Jeżeli takowe przedstawi w przyszłości, to będzie stanowić podstawę do wnioskowania o wykreślenie hipotek, objętych pozwem, na razie natomiast należy uznać, że wpisy hipotek w wymienionych w zaskarżonym wyroku księgach wieczystych są zgodne ze stanem prawnym. Sąd Okręgowy podzielił oceny prawne dokonane przez Sąd Najwyższy w wyroku w sprawie V CSK 228/15 i w zasadzie do nich ograniczył motywy rozstrzygnięcia.

W obszernej skardze kasacyjnej strona powodowa zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów prawa procesowego, tj. art. 328 § 2 w związku z art. 382 k.p.c. polegające na braku wskazania w uzasadnieniu podstawy faktycznej orzeczenia; art. 378 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie sprawy w granicach apelacji; art. 382 oraz art. 233 § 1 k.p.c. przez nierozważenie zebranego materiału dowodowego; art. 248 § 1 w związku z art. 227 i art. 217 § 3 k.p.c. przez oddalenie wniosku powoda o zobowiązanie pozwanego do przedłożenia akt płatnika składek dla spółki B., z okresu, którego dotyczą należności zabezpieczone hipotekami przymusowymi; art. 328 § 2 k.p.c. przez sporządzenie uzasadnienia nieodpowiadającego wymaganiom ustawowym. Naruszenie prawa materialnego dotyczy art. 109 ust. 1 w związku z art. 111¹ ust. 1 i 2 u.k.w.h. w związku z art. 26 ust. 3 u.s.u.s. w związku z art. 10 ust. 1 u.k.w.h. przez niezastosowanie powołanych przepisów i w konsekwencji niewłaściwe

zastosowanie art. 10 ust. 1 u.k.w.h. skutkujące oddaleniem powództwa; art. 24 ust. 5 w związku z art. 24 ust. 4, art. 31 u.s.u.s., art. 59 § 1 pkt 9 i art. 70 § 6 o.p. w związku z art. 64 ust. 2 Konstytucji RP przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przez przyjęcie, że należności z tytułu składek zabezpieczone hipoteką przymusową nie uległy przedawnieniu i mogą być egzekwowane z przedmiotu hipoteki; art. 159 § 1 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (jedn. tekst Dz. U. z 2016 r., poz. 599 ze zm., dalej jako u.p.e.a.) w brzmieniu obowiązującym do dnia 20 listopada 2013 r. w związku z art. 10 ust. 1 u.k.w.h. przez niezastosowanie art. 159 § 1 u.p.e.a. do oceny zgłoszonego przez powoda żądania; art. 26 ust. 3 u.s.u.s. w związku z art. 10 ust. 1 u.k.w.h. przez niezastosowanie i niewłaściwe zastosowanie tych przepisów i oddalenie powództwa; art. 10 ust. 1 u.k.w.h. przez niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że kwestionowane w pozwie hipoteki zostały wpisane zgodnie ze stanem prawnym. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie po uchyleniu tego wyroku orzeczenie co do istoty sprawy i uwzględnienie powództwa, w każdym wypadku zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wnioskował o oddalenie skargi i zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W stanie prawnym rozpoznawanej sprawy wystąpiła taka sytuacja, że na skutek uwzględnienia powództwa przez Sąd pierwszej instancji, do czego wystarczyło przytoczenie jednej tylko podstawy, a było nią uwzględnienie zasady akcesoryjności hipoteki, rozumianej w okolicznościach sprawy przez ten Sąd oraz przez Sąd Okręgowy, oddalający apelację strony pozwanej w ten sposób, że z powodu wygaśnięcia wierzytelności zabezpieczonych hipotekami przymusowymi wygasły także te hipoteki. To z kolei uzasadniało przyjęcie stanowiska powodowej Spółki, że wystąpiła niezgodność treści prawa ujawnionego w księgach wieczystych z rzeczywistym stanem prawnym (art. 10 u.k.w.h.).

Uwzględnienie powództwa ze wskazanej przyczyny spowodowało brak potrzeby rozpoznawania innych kwestii podnoszonych w pozwie, a to przeniosło się

na postępowanie drugoinstancyjne, gdyż pozwana w oddalonej apelacji podniosła zarzuty odnoszące się również tylko do podważania podstawy prawnej, na której oparte było niekorzystne dla niej rozstrzygnięcie. Przegrana w drugiej instancji stała się przyczyną wniesienia skargi kasacyjnej i rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy również tylko w zakresie zaskarżenia, jak się okazało skutecznego, przedstawionego poglądu o związku braku dłużnika osobistego z wygaśnięciem zabezpieczenia hipotecznego i zasadności powództwa mającego podstawę w art. 10 u.k.w.h.

Powtórnie rozpoznając sprawę w wyniku wyroku Sądu Najwyższego w sprawie V CSK 228/15, Sąd Okręgowy ograniczył się do rozpatrzenia apelacji pozwanej, wyłącznie z punktu widzenia stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w tym wyroku, a więc w szczególności co do nie spowodowania, że wykreślenie z rejestru w KRS Spółki B. doprowadziło do wygaśnięcia jej zobowiązań składkowych, przez co nie została spełniona przesłanka określona w art. 94 u.k.w.h. wygaśnięcia wierzytelności zabezpieczonej hipoteką. Jednak strona faktyczna i prawna postępowania sądowego z powództwa powodowej Spółki na tym się nie kończy. Sąd nie zajął się bowiem w ogóle kwestiami faktycznymi i prawnymi podniesionymi przez stronę powodową w szeregu pismach kierowanych do Sądu Okręgowego jako odpowiedź na apelację i zwróceniem uwagi na inne jeszcze przyczyny, poza tą uwzględnioną przez Sąd Rejonowy, a które uzasadniały żądania powódki sformułowane w pozwie. Strona powodowa przypominała o tym dość bezskutecznie w toku powtórnego rozpoznawania sprawy przez Sąd Okręgowy, zarówno pisemnie (np. pismo z dnia 17 marca 2016 r.), jak też ponownie na rozprawie przed ogłoszeniem wyroku, z powołaniem się na szereg wcześniejszych pism w tej kwestii (protokół z rozprawy k. 539). Powódka nie miała możliwości tego uczynić w inny sposób, gdyż jako strona, której roszczenia zostały w całości uwzględnione w wyrokach Sądów pierwszej i drugiej instancji nie miała żadnego interesu prawnego do zaskarżania tych wyroków. Mogła to uczynić tylko odnosząc się do apelacji strony pozwanej (pisma powódki z dnia 4 kwietnia 2013 r., z dnia 18 kwietnia 2013 r., z dnia 18 czerwca 2013 r. i z dnia 17 marca 2016 r.).

Jest zatem zasadnie podniesione w skardze kasacyjnej, że Sąd Okręgowy, rozpoznając apelację po raz wtóry naruszył wskazane w skardze przepisy

postępowania, przez co oddalając powództwo nie rozpoznał sprawy w granicach apelacji, w ogóle nie odnosząc się do zarzutów wskazanych przez stronę powodową wobec tej apelacji. Nie odniósł się zatem do zasadności lub niezasadności innych podstaw prawnych, niż rozpatrzona w toku instancji i w wyniku skargi kasacyjnej w sprawie V CSK 228/15, które zdaniem strony powodowej uzasadniały uwzględnienie powództwa o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym.

W ogóle więc w tym miejscu nie rozstrzygając o zasadności zarzutu, należy ponownie rozpoznając sprawę rozpatrzyć podnoszoną przez powódkę kwestię dokonania analizy przepisów, które stanowiły podstawę ustanowienia hipotek na nieruchomościach powódki. Ze względu na ustanowienie hipotek na podstawie art. 26 ust. 3 u.s.u.s., jak przyjął Sąd pierwszej instancji zachodzi potrzeba zbadania zastosowania w okolicznościach sprawy art. 159 u.p.e.a. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 20 listopada 2013 r.), co do spełnienia przesłanek i uchylenia zabezpieczenia, jakim jest hipoteka przymusowa, jeżeli w ciągu 30 dni, co do zasady, od zabezpieczenia wierzytelności pieniężnej nie zostało wobec dłużnika wszczęte postępowanie egzekucyjne, a takim nie jest samo ustanowienie hipoteki (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2014 r., IV CSK 76/14, M. Pr. Bank 2016, nr 3, s. 32 - 33).

Z tym wiąże się wymaganie przez art. 26 ust. 3 u.s.u.s., aby doręczona została dłużnikowi decyzja o określeniu wysokości należności z tytułu składek, ona bowiem jest podstawą wpisu hipotek. Jak wynika z twierdzeń powódki, które nie były kwestionowane, mimo jej żądań nie zostały przedłożone dokumenty Spółki B., będącej płatnikiem składek, z których miało wynikać, jaka kwota powinna zostać objęta zabezpieczeniem hipotecznym. Dokumentów takich nie ma w aktach ksiąg wieczystych, a wnioski dowodowe w tym zakresie zostały albo oddalone, albo brak było wyegzekwowania od pozwanej wykonania postanowień sądowych o dopuszczeniu takich dowodów i dostarczenia ich przez pozwaną. Ustaleń wynikających z art. 26 ust. 3 u.p.e.a. nie można uczynić w postępowaniu wieczystoksięgowym, ale można w postępowaniu dotyczącym powództwa z art. 10 u.k.w.h. (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2001 r., III CZP 7/01). Rozważenia wymagają zarzuty dotyczące niezgodności należności wynikających

z tytułów wykonawczych, stanowiących podstawę wpisu hipoteki w księdze wieczystej KW (...) (sformułowane na s. 9 - 10 pisma powoda z dnia 17 marca 2016 r.).

Wiadomo, jaka jest ogólna kwota zabezpieczenia i na nią opiewa powództwo. To sprawiło, że powódka zarzuciła w postępowaniu, iż wpisy hipotek są wadliwe od początku, gdyż decyzji mogących być ich podstawą nie ma, chodzi więc o wiarygodności, co do których może się okazać, że przynajmniej w części nie istnieją. Wynika to ze wspomnianych różnic, jakie są wskazywane między wnioskami o wpis, a wysokością zabezpieczenia określoną w tytułach wykonawczych, o których mowa w art. 109 ust. 1 u.k.w.h. (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2001 r., III CZP 56/2000, OSNC 2001, nr 10, poz. 142). Ponadto, należy podzielić pogląd orzecznictwa, że hipoteka mająca podstawę w art. 26 u.s.u.s. nie jest hipoteką łączną (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2004 r., IV CK 142/04, OSNC 2005, nr 11, poz. 92). Tymczasem, każda z ustanowionych hipotek przymusowych opiewa na kwotę łączną wszystkich wierzytelności, mimo różnych tytułów wykonawczych, których jest pięć, opiewających na tę samą łączną należność z tytułu składek na ubezpieczenie emerytalno-rentowe, pięć – na ubezpieczenie zdrowotne i pięć – z tytułu składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Nie jest natomiast dopuszczalne obciążenie hipoteką przymusową łączną każdej z nieruchomości na całą kwotę wszystkich tych tytułów wykonawczych, mimo brzmienia art. 109 ust. 1 u.k.w.h., jeżeli nie zachodzi jedna z dwóch przesłanek z art. 111¹ u.k.w.h., czyli nie ma już obciążenia inną hipoteką łączną ani nieruchomości nie stanowią własności dłużników solidarnych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2005 r., III CK 218/03, nie publ.). W takiej sytuacji należy zastosować repartycję zabezpieczenia, a suma zabezpieczeń w wypadku repartycji nie może przekraczać wartości wierzytelności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2017 r., I CSK 514/16, nie publ.). Ustalenie, że nastąpiło naruszenie lub próba obejścia art. 111¹ u.k.w.h. powoduje nieważność hipotek.

Rozważenia wymaga również kwestia odwołania się w sprawie przez Sąd Okręgowy do art. 24 ust. 5 u.s.u.s., a więc przyjęcia, że roszczenia z tytułu składek zabezpieczonych hipoteką nie ulegają przedawnieniu. Według tego przepisu nie

ulegają przedawnieniu należności z tytułu składek zabezpieczone hipoteką lub zastawem, jednakże po upływie terminu przedawnienia należności te mogą być egzekwowane tylko z przedmiotu hipoteki lub zastawu do wysokości zaległych składek i odsetek za zwłokę liczonych do dnia przedawnienia. Tak samo brzmiący art. 70 § 6 o.p. został uznany za niezgodny z konstytucją, z powołaniem art. 64 ust. 2 Konstytucji, tj. przepisu wyrażającego ochronę prawa własności, wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 października 2013 r., w sprawie SK 40/12. Strona skarżąca zadała zatem pytanie, czy wskutek analogicznie brzmiących przepisów dwóch ustaw, z których jeden został uznany za niekonstytucyjny, za takowy nie powinien zostać uznany również drugi w toku stosowania prawa, bez potrzeby odrębnego orzekania w tej sprawie przez Trybunał Konstytucyjny. Skarżący powołał się na takie właśnie rozstrzygnięcie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2016 r., V CSK 377/15 oraz idące w tym samym kierunku wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 listopada 2016 r., II FSK 2791/14 i z dnia 9 lutego 2017 r., II FSK 3236/16. Należy przychylić się do takiego rozumowania i stosując prokonstytucyjną metodę wykładni przepisów prawa należy przyjąć, że jeżeli tak samo brzmiąca norma prawna występuje w dwóch ustawach o podobnym charakterze, dotyczącym danin publicznych (ustawa - ordynacja podatkowa i ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych), z których w jednej ustawie została ona uznana przez Trybunał Konstytucyjny za sprzeczną z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej (art. 64 ust. 2), to również norma w drugiej ustawie, co do której nie było postępowania przed Trybunałem może być uznana za niekonstytucyjną. Obie normy stanowią bowiem wyjątki od zasady przedawniania się roszczeń, więc nie ma racjonalnych powodów, dla których jedna z nich miałaby obowiązywać dlatego, że wyrok Trybunału objął tylko drugą z nich i to mając świadomość, że zastrzeżenia Trybunału zawarte w wyroku w sprawie SK 40/12, dotyczącym art. 70 § 6 o.p. można w całości odnieść do art. 24 ust. 5 u.s.u.s. W szczególności chodzi o niemożliwe do akceptowania arbitralne kryterium formy zabezpieczenia wierzytelności, oderwanej od powstania należności z tytułu składek, jako decydujące o nieprzedawnianiu się roszczenia. Nie jest przy tym przekonujące stanowisko, opowiadające się za przeciwnym poglądem, głównie z powodu nie powołania uznanego za niekonstytucyjny art. 70 ust. 6 o.p. w art. 31 u.s.u.s.,

będącym ogólnym odesłaniem w sprawach nieuregulowanych w tej ustawie do wymienionych w nim przepisów ordynacji podatkowej. Odesłanie to było na chwilę uchwalania tej ustawy zbędne, skoro w obu ustawach znalazły się identycznie brzmiące przepisy. Trafne więc okazało się zarzucenie naruszenia zaskarżonym wyrokiem również art. 24 ust. 5 w związku z innymi powołanymi przepisami u.s.u.s. i o.p. w związku z art. 64 ust. 2 Konstytucji RP.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. orzec jak w sentencji, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 108 § 2 w związku z art. 398²¹ k.p.c.

aj

r.g.